

Kokkolan ammattiopiston auto-osaston opettaja

Saksalainen työkuultuuri ei enää mielestäni eroa suomalaisesta, joskin 1970 luvulla työskennellessäni kokemukseni oli toinen. Tänä kesänä työskentelin moottoripyöräliikkeessä/korjaamossa. Työntekijöitä oli 6-10, keski-ikä n.40v. Työnjohtaja oli koulutukseltaan moottoripyöräinsinööri. Työntekijät olivat suorittaneet joko kaupallisen koulutuksen tai ammattikoulun kolmivuotisen moottoripyöräasentajalinjan.

Työaika korjaamossa oli ma-pe klo 08.30-12.30 ja 14.30-18.00. Lauantaisin klo 10.00-13.00. Keskiviikko-iltapäivisin liike oli suljettuna. Työaika ei käytännössä noudattanut aikataulua. Töitä tehtiin aamusta ilta myöhään. Kevät oli varsinaista sesonkiaikaa korjaamossa. Työntekijöillä oli eväät tai he noutivat pikaruokaa läheisestä kioskista. Ruokahetki ei ollut ns. ruokatunti, vaan eväät nautittiin miltei työn ohessa.

Työmatkani pituus oli n. 5 km , jonka tein polkupyörällä, kuten useat muutkin työmatkalaiset. Pyörätiet ovat ko. paikkakunnalla hyvät ja ne kulkivat kaukana valtavylistä. Myös julkisia kulkuneuvoja oli mahdollisuus käyttää työmatkaan. Esimies oli korjaamossa työhön osallistuva, hoiti mm.asikaspalvelua, myyntiä ja varaosapalvelua.

Sain lisäksi mahdollisuuden tutustua ammatillisen koulun auto-osaston toimintaan. Lehtorit huolehtivat opetuksessa vain ammattiaineiden teoriasta. Harjoitustyöt koulussa tehtiin havaintovälineitä käyttäen. Saksalainen autoteollisuus huolehtii koulujen laadukkaista havaintovälineistä. Käytännön harjoittelu tapahtuu sitten alan yrityksissä. Kollegat olivat kiinnostuneita Suomen koulutusmallista, jossa käytäntö suoritetaan koululla.

Monikulttuurisuus oli havaittavissa saksalaisessa työelämässä, siihen on totuttu jo usean sukupolven ajan.

Viimeksi muutettu: maanantai, 24 lokakuu 2011, 13:49